

РАЗГОВОР № 9

КАК СЕ РОДИ СЪВМЕСТНИЯТ
ТИ ПРОЕКТ С КОВЪРДЕЙЛ?

ДЖИМИ ПЕЙДЖ: Излизането на комплекта от дискове бе последвано от девет-десет месеца на бездействие, в които се питах дали не е време отново да се заема с музика. Моят музикален агент, както и тези на Джон Пол Джоунс и Робърт Плант сондираха възможността тримата да се съберем отново, под същото име или в някакъв друг вид. Само не беше ясно какво ще правим – албум, турнето, което така и не осъществихме навремето, или и двете.

За жалост не стана нищо. Поради което след този разочароващ период на лутане и колебание няха друг избор, освен да издам самостоятелен албум. Заех се да търся певец. Изслушах безброй касети, но никой не ми хареса дотам, че да вдигна телефона и се обадя на мениджъра му.

В този момент моят агент ми предложи Дейвид. Казах му: „Зная ли, може да стане нещо. Пее много добре... важното е да си допаднем като характери.“ Исках да поговорим... да видим дали сме един за друг. Разбирателството е първостепенно условие за успех в работата. Харесахме се от пръв поглед.

Следващата стъпка беше да проверим дали можем да пишем заедно. Това, че и двамата бяхме творци от голям калибър, не означаваше, че автоматично ще се превърнем във фабрика за шедьоври. Писането е вид магия; процес, в който текат флуиди, обменя се положителна енергия. Дадохме си две седмици за проба. Надявах се с повече късмет да създадем две-три песни. Но музиката потече като река.

Само нови неща ли правехте?

ПЕЙДЖ: Не изцяло. Вкарах в употреба един риф, който се въртеше из главата ми в продължение на доста време. А акустичната фраза, с която започва *Shake My Tree*, е от времето на „Цепелин“; предложих я, докато репетирахме *In Through the Out Door*, но много не я харесаха. Имах подкрепата единствено на Бонзо, поради което я изхвърлих.

Реших да ѝ дам втори шанс и Дейвид я хареса на секундата. Още на място написа текста. После, подхвърляйки си пасажи, съвсем спонтанно довършихме цялата композиция.

Робърт открито се е противопоставял на вашето сътрудничество.

ПЕЙДЖ: Много ме критикува, знам. Когато отидох в САЩ да представя *Outrider*, не спираха да ми казват: „Робърт това... Робърт онова...“ Крайно неприятно. А аз ги питах: „Ние... не сме ли дошли да говорим за *Outrider*“?

Какво стана, след като се сработихте?

ПЕЙДЖ: Идеите буквално ни заливаха; трябваше ни нещо, с което да ги записваме. Започнахме с едно просто радиокасетофонче за 50 долара; беше ни като талисман, много си го обичахме. Освен него имахме усилвател „Вокс“, акустична китара и касета със записани теми на барабан; това беше всичко, с което разполагахме.

Композирахме 5–6 песни, поканихме басиста Рики Филипс и барабаниста на „Харт“ Дени Кармаси и с един 12-пистов „Акай“ направихме демозаписи. После си продължихме както знаем – с радиокасетофончето. Написахме няколко нови песни и повторихме процедурата. Ритъмните тракове на албума бяха направени в „Литъл Маунтън студио“ във Ванкувър, което имаше голям опит в записите на акустични барабани, а вокалите и овърдъбовете направихме в „Крайтирия Студиос“ в Маями.

Говорейки за овърдъбове и текстури: албумът е най-съвършено въплъщение на идеята ти за „армия от китари“.

ПЕЙДЖ: Правех следното: разделях сигнала, идващ от китарата, прекарвах го през два различни комплекта от усилватели и отново го съединявах. Беше стара идея, но не я бях изпробвал поради липса на достатъчно писти. Сега имах на разположение цели седемдесет и две и, естествено, се възползвах от случая.

Бях решил да не бързам и да не правя компромиси с качеството. Исках да се представя в най-добрия си вид и албумът е най-доброто, което постигнах в периода след разпадането на „Цепелин“.

Как бяха записани ритъмните тракове?

ПЕЙДЖ: Подобно на солата и овърдъбовете бяха записани с композитни системи, но имаше и някои съществени разлики. Първо, ритъм-

мните тракове се изпълняваха на живо с останалите музиканти. Второ, освен различните модификации, постигнати с усилватели и ефекти, записвахме и директен звук – чист сигнал от китарата, който влизаше необработен в миксера.

Когато свириш на живо, обикновено слагаш акценти с цел да придадеш изразителност на мелодията. На запис, почнеш ли да наслояваш, налагайки овърдъбове, оригиналната ритъм китара се обезцветява и се налага да бъде „подсилена“. За целта взех суровия сигнал от китарата, прекарах го през усилвател, записах го и го насложих върху оригиналния ритъм трак. Не изцяло, само където трябваше.

В кабината ли записва или при усилвателя?

ПЕЙДЖ: Естествено, че при усилвателя. Знаеш, че моят звук се познава по диалога между адаптора и усилвателя; това е почеркът ми. Ефектът нямаше да се получи, ако стоях в кабината. Обичам да насилвам нещата, стигайки почти до границата на микрофонията. Лошото е, че при свиренето отвън трябва да си със слушалки. Никак не го обичам, но нямам избор; неизбежно е.

Наложил ли се ръчно да повтаряш партиите си? Имам предвид, трябваше ли да ги подсилваш, свирейки ги повторно с различни инструменти и усилватели?

ПЕЙДЖ: Трябваше. Както например в *Over Now*, която е отличен пример в това отношение. Песента е свързана и с една история. Направихме няколко колективни дубъла и избрахме най-добрия, а аз трябваше да променя някои настройки и да повторя целия ритъм трак. Реших обаче – с цел да видя дали ме бива – да сравня един от отхвърлените варианти с одобрения. Оказа се, че са буквално еднакви! Свирил съм отлично и в двата случая, което беше много приятна и окуражаваща констатация.

Въпреки че е правен с отлична за времето си техника, албумът не съдържа цифрови ефекти.

ПЕЙДЖ: Вярно е. Ползвал съм на места един „Диджитек Ледженд 21“, но като цяло реших да се огранича до педалите. В края на краищата аз

съм един от пионерите в използването им! Просто седях и смятах: „Тук ще сложа това, там пък друго...“ И така, докато планирам цялото изпълнение. Един от любимите ми ефекти е в *Over Now*. Дейвид изпява *I release the dogs of war...* и после се чува едно ръмжене. Направих го, като прекарах сигнала от лилавия си „Лес Пол“ с би-бендър през един „Вокс“ с уа ефект от началото на шейсетте, един включен на „ниско“ уами педал на „Диджитек“, една стара „Октавия“ и един от старите ми 100-ватови „Маршал Супер Лийд“, които използвах с „Цепелин“.

В *Pride and Joy* свириш чудесно на хармоника.

ПЕЙДЖ: Беше ми много приятно, тъй като не бях свирил на хармоника повече от двайсет години – още от времето, когато работех като студиен музикант. Трябваша ми час-два да си припомня. Проклетата машинка, беше като запушена!

Чувстваше ли се притеснен от факта, че трябва да поддържаш репутацията си?

ПЕЙДЖ: Не, ни най-малко. Това никога не е било съображение в работата ми. Винаги съм бил най-суровият си критик и съм се старал да дам най-доброто от себе си. Зная кога греша, чувствам го.

Поглеждайки назад, каква е сегашната ти оценка за съвместния албум с Ковърдейл?

ПЕЙДЖ: Успешен във всяко отношение. Трябваше да покаже, че още не съм умрял, и изпълни отлично предназначението си.